

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ ΤΩ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΩ

Ὁ Χρῆστος Μουζάμελ ἐκ Τριπόλεως τῆς Συρίας, κάτοικος Ἀλεξανδρείας, ἐτῶν 45, χριστιανὸς ὀρθόδοξος, κατηγορεῖται σήμερον ἐπὶ διγαμίᾳ ἐν τῷ Κακούργοδικεῖω.

Ὁ Μουζάμελ αὐτὸς εἶχε πρὸ ἐτῶν νυμφευθῇ τὴν πρώτην του γυναῖκα, μετὰ τῆς ὁποίας ἀφοῦ ἐξῆσεν ἀρκετὰ χρόνια νυδότησεν ἡ μοῖρα νὰ τὸν ἀπάλλῃ, διὰ νὰ συνέλθῃ τὸ 1878 εἰς δεύτερον γάμον, μετὰ τινος Σοφίας ὀνομαζομένης. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1881, ἐμπεπλησμένος ἤδη Σοφίας καὶ μὴ ἀρκούμενος εἰς τὰ γήϊνα, ὀνειροπόλησε καὶ ἄλλας οὐρανίας ἡδονάς, καὶ δὴ συνεζύχθη τὸ τρίτον νομίμως ἐν Ἀτταλία μετὰ Οὐρανίας τινός, ἐνῶ ἐξοῦσε ἀκόμη ἡ πρώτη Σοφία του. Ὅθεν μετ' ὀλίγον, καταγγελλθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς τῆς Οὐρανίας του, συνελήφθη ἀπὸ τὸν πρόξενον τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ μετὰ τὰς νομίμους προανακρίσεις ἀποστέλλεται ἐνταῦθα διὰ νὰ δικασθῇ, μετὰ μακρὰν ὑποδικίαν, σήμερον.

Ἄλλ' ἡ ὑπεράσπισις διὰ τοῦ κ. Ἡλίου Ποταμιάνου, ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς δίκης, ἐνίσταται κατὰ τῆς ἀρμοδιότητος τοῦ δικαστηρίου. Κατ' αὐτὴν ὁ κατηγορούμενος εἶναι πολίτης ὀθωμανός, διαπράξας τὸ ἐγκλημα ἐν ἀλλοδαπῇ κατ' ἄλλοδαπῆς· διότι καὶ ἐκεῖνη ὀθωμανὴ πολίτις εἶναι. Ἄν ἡ κατηγορία φρονῇ ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς προδικασίας ὁ κατηγορούμενος δὲν διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ἀποδομένης εἰς αὐτὸν ἐλληνικῆς ὑπηκοότητος, εἶναι διότι μὴ ἐννοῶν γὰρ ἀπὸ ἐλληνικὰ, δὲν ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει, καὶ καλῇ τῇ πίστει ὑπεβάλλετο εἰς τὰς ἀνακρίσεις τοῦ προξένου, μὴ γινώσκων τὰ ἐκ τοῦ νόμου δικαιώματα. Ἀλλὰ τὸ νοστιμώτατον εἶναι ὅτι ὁ κύριος πρόξενος, ἀκούων ὅτι ὁ κατηγο-

ρούμενος εἶναι Σύριος, ἐκ Συρίας δηλ., τὸν ἔκαμε Συριανόν, καὶ τὸν ἐνέγραψεν εἰς τὸ βιβλίον του ὡς δημότην Ἑρμουπόλεως!

Ὅθεν ἐδέησε νὰ διακοπῇ ἡ δίκη καὶ νὰ ἀποστείλῃ ἡ Εἰσαγγελία τηλεγράφημα πρὸς τὸν δήμαρχον Ἑρμουπόλεως πρὸς διευκρίνισιν τοῦ ἀπροσδοκήτου αὐτοῦ μεθ' ὃ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ δίκη εἰς τὰς 4 τὸ ἀπόγευμα.

ΕΝ ΤΩ ΠΑΡΑΔΕΙΣΩ

Χθὲς ἀπὸ τῆς 5 Μ. Μ. μέχρι τῆς ἐσπέρας ὁ κόσμος ἀθρόος συνέρρεε καὶ περιεργάζετο τὰ ἐν τῇ Ἐκθέσει. Ἐντὸς τῆς αἰθούσης παρήλυνον πρὸ τῶν ἀνθέων πολυειδεῖς ὄμιλοι, ἄλλοι παρατηροῦντες μὲ γνώριμον ὄμμα τὰ ἐνώπιον των ἐκτεινόμενα θαλερά στελέχη, καὶ ἄλλοι ἐν ἀπορίᾳ ἐρωτῶντες νὰ μάθωσι ποῖον ἦτο τάχα τὸ θαυμάσιον ἐκεῖνο δενδρύλλιον μὲ τὰ χονδρὰ βαθυπράσινα φύλλα, ἢ ποῖον ἦτο τὸ κατάλευκον ἐκεῖνο ἄνθος κτλ. ὅλοι δὲ μετὰ φροντίδος ἐκυπτον νὰ ἀναγνώσωσιν, ὅσοι διέκριναν τεμάχιον χάρτου ἀνηρτημένον ἐπὶ τοῦ φυτοῦ, τὸ εἶδος τοῦ ἀπονεμηθέντος βραβείου, καὶ τοῦ βραβευθέντος τὸ ὄνομα.

Ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς αἰθούσης ἐμέθυε θελκτικώτατα, ὡς νὰ ἦτο θερμοληπίου· καὶ ἔτι πλέον· τὸ ἄρωμα καὶ ἡ θέα τῶν θαυμασίων ροδοδεσμῶν, — τὰ ρῦδα φοβερὰ ἐφιγουράρησαν, — ὁ θροῦς καὶ ἡ ὄψις τῶν νεαρῶν κυριῶν, — ἦσαν μερικαὶ κινήτὰ ἐκθέματα δρόσου καὶ μύρων, — εὐωδία καὶ κάλυκες καὶ χεῖλη, καὶ βλέμματα, καὶ χρώματα ἐπὶ ἀνθῶν καὶ προσώπων καὶ ἐσθήτων, τόσαι πνοαὶ, καὶ τόση πύκνω-

— Δύναμαι νὰ σὰς ἐρωτήσω, κύριε;

— Τὸ ὄνομά μου; ὀνομάζομαι Λαγγάρδ.

— Σεῖς, κύριε, εἴσθε σεῖς; ἐπεφώνησεν ἡ Γερτρούδη. Θεέ μου, πόσον θὰ εὐχαριστηθῶν! Τόσαι φοαῖς κάθε μέρα κύριε, γίνεται λόγος γιὰ σὰς! Ἐλθετε, ἔλθετε γρηγόρα κύριε· καὶ οἱ δὲ εἶπε ὡς τὸν κῆπον, ἂ! πόσον θὰ εὐχαριστηθῶν!

Ἡ Γερτρούδη ἦτο ἐνθουσιασμένη, ἔτρεξεν ἐμπρὸς κράζουσα:

— Κύριε Ἰάκωβε, κύριε Βαιγιάν, εἶνε ὁ κ. Λαγγάρδ.

Ἐκ τοῦ βήθους τοῦ κήπου δύο ἀναφωνήσεις ἀπήντησαν. Ἐπειτα ὁ Ἰάκωβος Γρανδὲν ὥρμησεν ὡς βέλος καὶ ἦλθε συγκεκινημένος νὰ πέσῃ εἰς τοὺς βραχίονας τοῦ φίλου του ἐλευθεροσκοπευτοῦ.

Ὁ γηραιὸς λοχαγὸς ἔφθασε καὶ αὐτὸς πλησίον των.

— Κύριε Λαγγάρδ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, εἶμαι εὐτυχὴς διότι παρουσιάζω τὸν λοχαγὸν Ἰάκωβον Βαιγιάν τὸν ἀνάδοχόν μου.

— Καὶ δεύτερον πατέρα σας, ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, προσέθεσεν ὁ κ. Λαγγάρδ· σεῖς μοῦ τὸ εἶπατε.

— Ὡ! ναι, δευτέρός μου πατήρ, εἶπεν ὁ νεανίας.

Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν καὶ ὁ κύριος Λαγγάρδ ἐσφιγξάν ἀλ-
λήλων τὰς χεῖρας.

— Ἐγὼ, εἶπεν ἡ Γερτρούδη, πάντοτε ἀνωτέρα τῶν περιστάσεων, πηγαίνω νὰ ζητήσω προμηθείας.

— Κύριε Βαιγιάν, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Λαγγάρδ, λίαν συγκεκινημένος, γνωρίζω ποῖαι εἶναι αἱ θλίψεις σας· λόγοι παρήγοροι εἶνε περιττοί. Ἀφετε, ὑπάρχουν ἄλλαι δυστυχίαι, γνωρίζω, μεγαλειότεραι τῶν ἰδικῶν σας.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν καὶ οἱ τρεῖς ἄνδρες συνδιελέχθησαν μετ' αἰκισιότητος ἐν τῷ ἐστιατορίῳ μέχρι τῆς ἐπανόδου τῆς Γερτρούδης.

— Φρονῶ, κύριε Λαγγάρδ, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν, ὅτι θὰ διέλθῃτε ἡμέρας τινὰς μαζί μας.

— Πολλὰς ἡμέρας ἀδύνατον· ἀλλὰ δύναμαι νὰ σὰς παρχωρήσω τὴν αὐρίον ὁλόκληρον.

— Ὁ Ἰάκωβος Βαιγιάν ἠγέρθη, λέγων ὅτι ἐμελλε νὰ ἴδῃ τινὰ ἐν τῷ χωρίῳ. Ἦτο πρόφασις, ἵνα ἐξέλθῃ, θέλων ν' ἀφήσῃ τοὺς δύο ξένους μόνους νὰ συνδιαλεχθῶσιν.

— Ἰάκωβε, ἀγαπητέ μου Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ εἰς τὸν νεαρὸν ἀξιωματικόν, ὅταν ἔμειναν μόνοι, πρὶν ἔλθω εἰς Μαρέιλ ἐξήγησα πληροφορίας καὶ ἔμαθα τὰ πάντα· ἂ! φίλε μου, εἰλικρινῶς σὰς λυπούμαι· πόσον θὰ ὑπεφέρατε!

— Ὑποφέρω καὶ θὰ ὑποφέρω πάντοτε. Ἐνταῦθα ἐνώπιον τοῦ γέροντος, ὅστις πρὸ ὀλίγου ἐξῆλθε καὶ τὸν ὁποῖον κατέβαλε τὸ τρομερὸν τοῦτο δυστύχημα, ἔχω ἀκόμη τὴν

σις, καθίστων τὸν στενὸν ἐκεῖνον χώρον πλήρη ἀπολαυστικῆς θερμότητος· καὶ ἀσφυξία ἂν ἐπέκειτο, ἡδύνατό τις νὰ ἀποθάνῃ ἐξαίσιον χροῖς νὰ τὸ ἐννοήσῃ.

*

Αἱ κυρίαί μας μὲ ποῖαν ἰδιόζυσαν χαριτωμένην φροντίδα ἐλύγιζον τὸ σῶμά των καὶ ἐκλινόν τοὺς ὀφθαλμούς των πρὸ τῶν ἀνθέων, ἐφαίνοντο ὅτι ἀνεύρισκον παλαιὰς γνωρίμους, μετὰ τῶν ὁποίων ἡτοιμάζοντο ν' ἀρχίσουν κουθεντοῦλαις· πῶς ἐταίριαζαν μερικά προσώπακια, τὰ ὁποῖα ἐμισόβλεπε, ἐξαφνα ὅπισθεν μεγάλῃς· τινος ἀνθοδέσμης ἢ διὰ τῶν κλάδων εὐθαλοῦ, τινος καμέλιας· ἐνόμιζες ὅτι ἐκεῖ ἔπρεπε νὰ ᾔηε ἡ θέσις των. Ἀλλὰ καὶ μερικά ἐσθῆτες, ἀραχνούφεις, μακρά! μακρά!, περίκομφοι, γλυκύτατα θροοῦται, πόσον ἀπροσέκτως καὶ ἀσπλάγχχνως ἀνεποδογύρισαν καὶ κατεπάτησαν κατὶ γαστροῦλες μὲ εὐγενέστατα λουλουδάκια... ἀφορμὴ διὰ νὰ ψιθυρίσῃ μία πικρὰ γλῶσσα: «τὰ φουστάνια πάντα κακὸ κάνουν».

Ἀλλὰ μία ἦτο ἡ βασίλισσα τῆς ὁμοιότητος. Τὸ ψάθινον καπελλάκι τῆς ἡδύνατο καὶ μόνον νὰ ἀμφισβητήσῃ ἐν τῶν βραδείων τῆς ἐκθέσεως, ὁμοιάζον χαριτόπλεκτον κάνιστρον, ἐστεμμένον ἀπὸ ἡδυχρωμώτατα λουλουδάκια ροδιᾶς, ἂν ἡ ἀμέσως κάτωθεν προκύπτουσα μορφή δὲν σ' ἔκαμνε νὰ λησμονήσῃς τὰς λουλουδέας παρομοιώσεις τοῦ πιλιδίου τῆς· ἡ ἐμορφία τῆς ἔχει κατὶ τι τὸ ἀπείρως παρηνικόν, γλυκύτις, μοσχοβολοῦσα λεπτότητῃ· εἰς ποιητῆς δύναται νὰ ἄσῃ, βλέπων τοιαύτην φυσιογνωμίαν, ὅτι ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς κόρης ἐκείνης δὲν διέρχονται στοχασμοὶ ἀλλὰ προσευχαί.

*

Τὸ πρῶτον βραβεῖον τῆς τιμῆς ἔτυχε τὸ ἐκ Κερκύρας ὑπὸ τοῦ κ. Κρεμμύδα σύμπλεγμα φυτῶν θερμοκηπίου, σπα-

νιώτατον ὄντως καὶ πολύτιμον. Τὰ δύο χρυσὰ βραβεῖα ἔλαβον οἱ ἀδελφοὶ Καντόρου διὰ δύο συλλογὰς τριανταφυλλίων καὶ καμελιῶν. Ἀργυρῶν βραβείων ἤξιώθησαν ὁ κῆπος τοῦ Παραδείσου, ἡ ἐταιρία τοῦ πυριτιδοποιείου, ἐκθεῖσα δείγματα περιπτέρου, ἡ δεσποινίς Ἀρὼν διὰ καλλιτεχνικωτάτην ἀνθοδέσμη, οἱ ἀδελφοὶ Καντόρου πάλιν δι' ἐξαίσιον ρόδα, καὶ ἄλλοι, οἵτινες μᾶς διαφεύγουσιν ἤδη διὰ χαλκῶν ἐβραβεύθησαν ἄλλοι πολλοὶ ἐκθεταὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀνθοδεσμῶν.

Ἀλλ' ἐκ τῶν ἐξαιρετικῶς προκαλούντων τὴν προσοχὴν τοῦ περιεργαζομένου εἶνε ἄθροισμα σταφυλῶν διαφόρων εἰδῶν τεχνητῶν σταφυλῶν, ἀλλὰ μετὰ καταπληκτικῆς φυσικότητος τετεχνημένων· περὶ αὐτῶν ἔγραψεν ἄλλοτε τὸ «Μὴ Χάνεσαι», ὡς καὶ περὶ τοῦ καλλιτέχνου αὐτῶν ποιητοῦ Στρατῆ Κερυοφύλλῃ, μαγείρου ἐν Πειραιεῖ· εἶνε καὶ αὐτὸς παρὼν ἐκεῖ, καὶ δὲν παύεται ὑποδεικνύων καὶ διερμηνεύων τὰ κεκρυμμένα κάλλη τοῦ ἔργου του, καὶ ἀζιῶν, ὅτι πρέπει νὰ γράψουν περὶ αὐτοῦ αἱ ἐφημερίδες, καὶ ἀναφέρει ὅτι ὁ βασιλεὺς, ὡς ἄπιστος Ὡμῆς, ἔσπασε μὲ τὸ χερί του μία ρόγα, νομίσας ὅτι εἶνε ἀληθινὰ σταφύλια βαλσαμωμένα· εἶνε ἀφελέστατος καὶ νοστιμώτατος· καὶ δὲν εἶνε μόνον αἱ σταφυλαὶ· ἔχει συνεκτεθειμένους καὶ φασιανούς, καὶ λαγούς, καὶ ἀνθρωπίσκους... ἀπὸ ξύλου, ἐν οἷς διαπρέπουσι μία λαμπρὰ πίπα ἀπὸ ἀγκινάραν, καὶ ἓνα χαριτωμένον ποντικάκι ἀπὸ... παντζαρί! Καὶ ὅλα αὐτὰ τὰ ἔφκιασε μόνος του, φωνάζει, χωρὶς φόρμα, μὲ τὸ χερί του. Ἐτυχεν ἐπαίνου καὶ ἀμοιβῆς 100 φράγκων.

Ἐπηνέθησαν ἐπίσης καὶ διάφορα ἐργαλεῖα κηπουρικῆς, ἐκτεθέντα ὑπὸ τῆς ἐν Πειραιεῖ γερμανικῆς ἐταιρίας, ἥτις ἤρε τὴν εὐκαιρίαν νὰ στήσῃ μέσῳ τοῦ κήπου μεγαλόσχημον ρεκλάμαν. Δὲν ἐνθυμοῦμαι ἤδη πόσοι ἄλλοι ἐπηνέθησαν. Ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἔλεγε μία κακὴ γλῶσσα: «Δὲν ἄφρησαν τίποτε ἀβράβευτον».

*

δύναμιν νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἀπελπισίαν μου, διὰ νὰ μὴ δηλητηριάσω τὰ τραύματα τῆς καρδίας του, ἀλλὰ βραδύτερον;... Μοῦ ἐλέγετε ἄλλοτε: «Δύνασθε νὰ ἔχητε ὥραιας ἐλπίδας, λαμπρὸν μέλλον...» Βεβαίως ὁδὸς τις εὐκολος ἀνοίχθηκε ἐνώπιόν μου καὶ διὰ τῆς ἐργασίας θὰ δυνηθῶ νὰ φθάσω εἰς καλὴν τινὴ θέσιν. Ἀλλὰ διατί, διὰ ποῖον δύναμαι νὰ ὑπερηφανεύωμαι τώρα; Τί μοῦ χρειάζεται ἡ περιουσία, ὅταν δὲν ἔχω πλέον νὰ ἐλπίζω εὐτυχίαν; Οἶμοι! ὅ,τι μοὶ παρεῖχε τὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος δὲν ὑπάρχει πλέον! Εἶμαι κατεστραμμένος· εἰς ἐμὲ ὅλα τὰ ἐλατήρια ἔσπασαν, πᾶσα φλόξ ἐσβέσθη... Ἐὰν δὲ νέος κίνδυνος ἡπείλει τὴν Γαλλίαν, νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἔχω οὔτε πατριωτισμόν.

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἔμεινε πρὸς στιγμὴν σιωπηλός, εἶτα δὲ ἀπῆντησε:

— Παραπονεῖσθε πικρότατα, Ἰάκωβε· ἂ! ἐννοῶ τὴν θλίψιν σας! Ἀλλὰ ἐπιτρέψατέ μοι νὰ εἰπῶ πρὸς σέ, φίλε μου, ὅτι ἡ δυστυχία σας εἶνε τίποτε, καταλαμβάνετε; συγκρινομένη πρὸς τὴν ἰδικήν μου. Καὶ μοιχευτά δὲν καταβάλλομαι, ἵσταμαι ὁρθός, διατηρῶ τὴν δύναμιν, τὸ θάρρος μου καὶ ἐλπίζω!

— Καὶ ἐγὼ ἂν μπορούσα νὰ ἐλπίζω, θὰ ἔπραττον οὕτως, ἀνέκραζεν.

— Ἀλλ' ἐλπίζετε λοιπόν!

— Αὐτὴ ἀπέθανεν! ἀνεστέναξεν ὁ Ἰάκωβος.

Ὁ κύριος Λαγγάρδ ὀλίγου δεῖν ἀνέκραζεν:

— Ἡ Ἰωάννα ζῇ!

Ἀλλὰ συνεκράτησεν ἑαυτὸν, διότι ἡ ὁμολογία του θὰ παρεῖχεν αὐτῷ ἀτελεῖ χαράν, συνθηματικὴν ἐλπίδα.

— Ὁχι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἂ; ἀναμένωμεν.

Μετὰ στιγμιαίαν σιωπὴν ὑπέλαβε, ψάύσας ἐλαφρῶς τοῦς βραχίονας τοῦ Ἰακώβου, ὅστις τὴν κεφαλὴν ἔχων ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς τὰς θλιβεράς σκέψεις του.

— Ἡ μνηστὴ σας πρὶν ἢ μεταβῇ νὰ ριφθῇ εἰς τὸν ποταμόν, ἔγραψεν ἐπιστολήν;

— Μάλιστα.

— Εἰς τὴν ὁποίαν καταγγέλλει ἀγριάνθρωπόν τινα Λυκογιάννην;

— Μάλιστα.

— Ἐχέτε, ὡς μοὶ εἶπον, ἀγάπην πρὸς τὸν Λυκογιάννην αὐτόν;

— Εἶνε ἀληθές.

— Ὁ δὲ ἄγριος αὐτὸς ἦτο ὡσαύτως συνδεδεμένος μαζὺ σας διὰ μεγάλης φιλίας;

— Νομίζω.

— Φρονεῖτε, Ἰάκωβε, ὅτι ὁ δυστυχὴς αὐτὸς εἶνε ἐνοχος τῆς πράξεως διὰ τὴν ὁποίαν κατηγγέθη ὑπὸ τῆς μνηστῆς σας;

Ἐν τῷ δευτέρῳ τμήματι, τῷ ἐξωτερικῷ, καὶ πτωχοτέρῳ, ἡ μουσικὴ τοῦ πυροβολικοῦ παίζουσα καλὰ κομμάτια συναθροίζει μετέπειτα τοὺς ἐπισκέπτας. Σημαῖται κοσμοῦσι τὸν κήπον κυματίζουσαι κατὰ τὰς τέσσαρας πλευράς, ὑπὸ φιλοκάλους σκιαδὰς εἶνε τυποποιημένοι ἀξιολογώτερά τινα σχετικῶς ἀνθύλλια, καὶ ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν ἐμποιοῦσιν ὁλόκληροι σειραὶ θέσεων προορισθεῖσων δι' ἄνθη, ἐπὶ θετικῇ ὑποσχέσει, καὶ ἀπομένουςαι κεναί. Οἱ φανοὶ τοῦ φωταερίου ἀπὸ πάννου ὡς κάτου εἶνε δαφνοσκεπεῖς, ὡς νὰ ἐδραβεύθησαν κι' ἐκεῖνοι. . . ἐν ποιητικῷ διαγωνισμῷ. Τινὲς παρατηροῦσιν εὐλόγως διατί νὰ μὴ ἐκθέσῃ καὶ πολλοὶ τῶν παρ' ἡμῖν ποιητῶν τὰς λυρικὰς συλλογὰς των, τὰ *"Ἀρθρὰ τὰς Ἀρεμῶνας"*, τὰ *"Ἰα"*, καὶ τὰ *Μύρτα*, καὶ ὁ Ἀνέστης Κωνσταντινίδης τὴν χαριτωμένην *Ἀρθρολογία* του.

Ἀλλὰ τὸ κάλλιστον θέαμα εἶνε τὰ ἐκθέματα τοῦ Πτωχοκομείου, ὡς ὠνομάσθησαν· εἰς τὸ ἀποκεντρώτερον μέρος τοῦ κήπου, προστατευόμενα ἐπαξίως ὑπὸ τῶν πτυχῶν καταμπαλωμένης σημαίας, παράκεινται ὡς εἴκοσι χωματένια πεντάλεπτα γαστρίδια, διὰ μικροσκοπίου μόνον ὁρατά· θάλλουν δ' ἐντὸς αὐτῶν—φαντασθῆτε τα—κάτι χαμομηλάκια, φυλλαράκια δηλ. μισομαραμμένα, ἐπιδεικνύοντα ποῦ καὶ ποῦ μόνον χαμομήλι, μισοφαγωμένον, ἢ λερωμένον. . . δὲν δύνασθε νὰ κρατήσητε τὰ γέλοια. Καὶ αὐτὰ ἀπεστάλησαν ἐκ Κερκύρας ἐπίτηδες διὰ τὴν ἐκθεσιν, ὡς συλλογὴ *ἱαματικῶν φυτῶν*! Καλὰ τὸ εἶπερ φίλε μου: Καλὰ κάνει αὐτὸς ποῦ τὰ ἐστειλε καὶ μένει εἰς τὴν Κέρκυραν.

*

Ἡ ἐσπέρα ἐπέριψε τὰς σκιάς της, ἡ σελήνη τὰ φέγγη της, οἱ μουσικοὶ ἀνεχώρησαν, οἱ συρρεύσαντες ἡραιώθησαν, καὶ μένω μὲ τὴν προσδοκίαν νὰ ἶδω τὴν μικρὰν αἴθουσαν

— Ἡ Ἰωάννα εἰς τὴν ταραχὴν της ἠπατήθη, κύριε· ἀδίκως κατήγγειλε τὸν Λυκογιάννην.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ κυρίου Λαγγάρδ ἐφωτίσθη, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠκτινοβόλησαν.

— Κατ' ἀρχὰς καὶ ἐγὼ καθὼς ὅλοι ἐπίστευσαν ὅτι ὁ Λυκογιάννης εἶχε διαπράξει τὸ κακούργημα τοῦτο· ἀλλὰ ἔμαθα ἔπειτα ὅτι συνέβη κατὰ τὴν φρικώδη ἐκείνην νύκτα. Ὅχι μόνον δὲν ἦτο ἐνοχος, ἀλλὰ καὶ ἐσπευσεν εἰς βοήθειαν τῆς δυστυχοῦς Ἰωάννας καὶ τὴν ἔσωσεν ἀπὸ τὴν κτηνώδη ἐπιθεσιν ἀθλίου τινος, ὅστις ἔμεινεν ἄγνωστος· ὁ ἴδιος πάλιν διὰ μεγάλων προσπαθειῶν ἠγωνίσθη νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοῦ ὀρμητικοῦ ρεύματος, τὸ ὁποῖον, φεῦ! τὴν παρέσυρε.

Δυστυχὴς Ἰωάννα! Ἐνόμισεν ἑαυτὴν ἀτιμασθεῖσαν, ἡ δὲ ὀλεθρία αὕτη πλάνη τὴν ὤθησεν εἰς τὴν αὐτοκτονίαν, εἰς τὸν θάνατον!

— Ποῖος, Ἰάκωβε, σὰς ἔδωκεν τὰς πληροφορίας ταύτας;

— Ὁ Λυκογιάννης δὲν ὁμιλεῖ, κύριε, καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς μόνος διηγῆθη εἰς τινα νεάνιδα, ἥτις μόνη ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ αὐτὸν, τὸ τρομερὸν δράμα. Ἡ ἰδία νεάνις ἦλθε ἐδῶ πρό τινων ἡμερῶν καὶ μὲ διεφώτισε.

— Τότε, Ἰάκωβε, ἡ νεάνις αὕτη θὰ ἐγνωστοποίησεν ἤδη εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἐπιναλ . . .

— Τίποτε ἀκόμη.

— Διατί;

τῶν ἀνθέων ὑπὸ τῶν λάμπιν τοῦ φωταερίου· φαντάζομαι νέας ἐντυπώσεις, καὶ νέας λουλουδένια· παραστάσεις· ἀλλ' ἡ αἴθουσα κλείει, καὶ ἀπομένω εἰς τὰ κρύα. . . τῆς νυκτός. Ἐν τούτοις θὰ τὰ ποῦμε καὶ πάλιν.

Ὁνουλουλοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΚΑΛΑΜΩΝ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Καλάμας 2 Μαΐου.

Διὰ νὰ μὴ λησμονήσωμεν τὴν τέχνην μας, ἠκούσαμεν προχθὲς ἐν ἡ μᾶλλον δύο μπούμ! Δύο μικροὶ κακούργοι παραφυλάσσοντες εἰς μίαν τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως, εἰς τὴν παρὰ τῷ Σουεζ οἰκίαν τοῦ Γ. Μπολανοπούλου, ἐπετέθησαν προχθὲς (27 Ἀπριλίου) κατὰ τοῦ ἐκ τοῦ σχολείου ἐξερχομένου μαθητοῦ Ξενοφώντος Α. Παρασκευοπούλου διὰ ροπαλῶν καὶ ἤρξαντο τύπτοντες αὐτὸν, ὅχι βεβαίως χάριν διασκεδάσεως καὶ παιδιᾶς. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ὁ τυπτόμενος ἐξαγαγὼν μάχαιραν, ἣν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, διότι ἀπὸ τῆς προτεράιας ἠπείλυσαν αὐτὸν, ἐπετέθη κατὰ τοῦ ἐνὸς καὶ ἐπλήγησεν αὐτὸν κατὰ τὴν ὠμοπλάτην ἐλαφρῶς. Τότε ἀμφότεροι ὁ εἰς μετὰ τὸν ἕτερον ἐξεκένωσαν κατ' αὐτοῦ τὰ πιστόλιά των καὶ ἐτραυμάτισαν αὐτὸν ὁ μὲν κατὰ τὸν πόδα, ὁ δὲ κατὰ τὴν κεφαλὴν. Τὸ κακουργώτερον εἶναι ὅτι δὲν ἠρκέσθησαν εἰς τὸν πρῶτον πυροβολισμόν, ὅστις ἔρριψεν αὐτὸν χαμαί, ἀλλὰ καὶ δεύτερον ἐπρόσθεσαν, διὰ νὰ μὴ γλυτώσῃ. Ἐκ τῶν τραυμάτων τούτων ὁ ἀτυχὴς παῖς διατρέχει τὸν

— Ἀναμένει.

— Ἀναμένει! Ἀλλὰ τί δύναται λοιπὸν ν' ἀναμένη; Τί; Κατηγορεῖται ὁ δυστυχὴς αὐτὸς καὶ ἐνῶ γνωρίζει ὅτι εἶναι ἀθῶος, δὲν διαμαρτύρεται!

— Κύριε, ἀπάντησεν ὁ Ἰάκωβος μετὰ προφανοῦς ἀμνηχανίας, ἡ νεάνις αὕτη ἀγαπᾷ τὸν Λυκογιάννην!

— Τὸν ἀγαπᾷ! ἐπεφώνησεν ὁ κ. Λαγγάρδ· ἀλλ' ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι ἰσχυρότερος παρὰ πάντα ἄλλον διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀθωότητά του!

Ὁ νεανίας ἀνεγνώρισε τὴν λογικὴν τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτοῦ.

— Ὅρθῶς, ἔχετε δίκαιον, εἶπεν.

— Ἰάκωβε, πρέπει νὰ ὑπάρχῃ αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν νὰ σιωπᾷ ἡ κόρη αὕτη.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐφρικίασεν.

— Ἀλλὰ, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Λαγγάρδ, ἐν τῷ συμφέροντι τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας πρὸ πάντων, θὰ τὴν ἀναγκάσωμεν νὰ ὁμιλήσῃ! Πῶς ὀνομάζεται, Ἰάκωβε, ἡ νεάνις αὕτη;

— Συγγνώμην, κύριε, ἀφοῦ σὰς ἀπεκάλυψα τὸ μυστικὸν της, ἐὰν σὰς εἶπω καὶ τὸ ὄνομά της. . .

— Ὑποθέτω, Ἰάκωβε, ὅτι δὲν μὲ θεωρεῖτε ἱκανὸν νὰ καταχρασθῶ μυστικὸν τοιαύτης φύσεως· ἐὰν ἡ νεάνις σὰς ὑπεχρέωσε νὰ ὑποσχεθῇτε ὅτι δὲν θὰ πῆτε εἰς κανένα τὸ ὄνομά της. . .